

KALITKA

2024/25 különszám

TARTALOMJEGYZÉK

Ágoston N.:

7 lakat	6
Már a mennyekben	7
Őrangyalom	8

Hideg L.:

A bál	9
I want	10
Please	11

Kenyő B. R.:

Meleg nyár	12
Őszi dallam	13
Somnium	14

Király E.:

A tó	15
Két rózsza	17
Veretlen	18

Kovács Sz.:

Csillagképek	19
A kabát	20
Úgy szeretlek mint a bort	24

Mezei M.:

Tengerkék szív	26
----------------------	----

Paár V.:

Hova lett az időm?	27
Az idő	29
Vers a kollégiumról	30

Ren:

Búcsú az udvaron	33
------------------------	----

Sostai V.:

Eltávolodás	34
Édesanyám fénye	35

Szédeli-Futó Sz.:

Alkohol.....	36
Anya	37
Miért?	38

Sztojka I. M.:

A dombtetőn	39
Az első.....	40
ΟΚΕΑΝΟΣ Natura 4V.1C	41

Takács T.:

Hogy vagy?	42
Kegyelem, fegyelem	43

Vargha V. V.:

Magam vagyok.....	44
Sajnálom.....	45
Teaház.....	46

Veres B.:

Mit mondhatnék?	47
Szemek	48

*„Tanulni kell magyarul és világra,
tanulni kell mindazt, ami kitérül, (...)”*

Nemes-Nagy Ágnes

ÁGOSTON NOÉMI

7 lakat

Szívemben és lelkemben benne vagy,
S örökké ott is maradsz.
El innen nem menekülsz soha,
Mert szívem ajtaja 7 lakatra van zárva,
S téged is bezártalak oda.

ÁGOSTON NOÉMI

Már a mennyekben

Már a mennyekben van
Kedves lelked,
Én mégsem dolgoztam fel hiányod...
Csak sírok és rád gondolok,
Mikor tudom, többé nem láthatod
A világot.
Csak pár órája távoztál,
De nekem máris hiányzol...
Azt kívánom, bárcsak
Elbúcsúzhattam volna,
Mielőtt végleg távozol.
Sajnos ezzel elkéstem,
Ezért ezt a verset neked szánom.
És még mindig
Nem dolgoztam fel a hiányod...

ÁGOSTON NOÉMI

Őrangyalom

Nekem te vagy az őrangyalom,
Ki vigyáz rám, ha túl sok a bánatom,
Amit kapok.
Varázskört írtál körém,
Mivel megvédhetsz.
De mi van, ha a védelem elmúlik,
S te elléphetsz?
A varázs megtör,
S vele együtt én is.
De kérlek, maradj velem mégis.

HIDEG LUCÁ

A bál

Táncolni kéne.
De kivel?
Kérdezem a szívem, de nem felel.
Láttalak téged, de már táncoltál,
Más lány szívével játszottál.
Miért vonz lényem téged?
Miért lobban szívem érted?
Kértelek, de nemet mondtál,
És más lánnyal táncoltál.
Mással, és nem velem,
Szívemnek ez kegyetlen.
Zokogok és te hallod,
Szívem most érted sajog.
De már az eszem felejt
S mire elérsz, már elfelejt.

Németh Mária

HIDEG LUCÁ

I want

I want to hear your voice,
Because i loved, when you made some noise.
I don't hear you
And you don't hear me.
Then you just leave me.
Sometimes i think LATER this can be easier
RIGHT??!!
But now i don't want this fight
Fight with your absence.
I don't wanna live without your presence.
But i want to do this for YOU!

HIDEG LUCÁ

Please

Please teach me, why is he look hot
And why he doesn't see me ever i want?
He give me a flower, but he doesn't love me.
Teach me why is kind of break me?
Break my heart, because he doesn't see me
And he doesn't think about me
He doesn't need me.
But even so i love him more than he knows
That's why i hear his voice my heart make a lot of noise
So please, please help forgot his eyes
Because i wanna feel again nice.

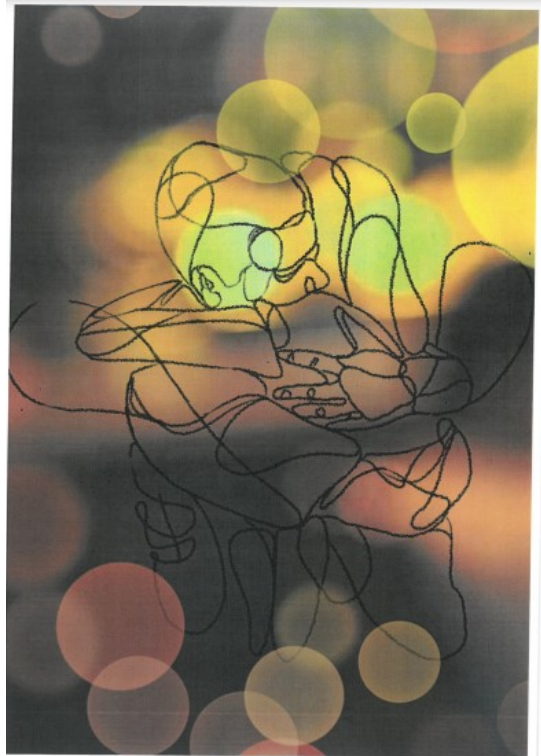

Szabó-Nagy Csenge Eszter

KENYŐ BÍBORKA RAMÓNA

Meleg nyár

Lustán fújja a szél a fákat,
S virágpornak ad szárnyat.
Ahogy lassan száll az illat,
Úgy száll felém a pirkadat.
Sokadjára is továbbáll,
S helyébe a virradat alászáll:
Füldök a Nap első fényében,
S elveszek szeme melegében.
Elveszve, de kéz a kézben,
Szabadon élve,
Ősztől félve,
S örök nyarat remélve.
Maradjon a nyár,
Maradj te is.
Maradjon a vágy,
Maradj te is.

Holczér Anna

KENYŐ BÍBORKA RAMÓNA

Őszi dallam

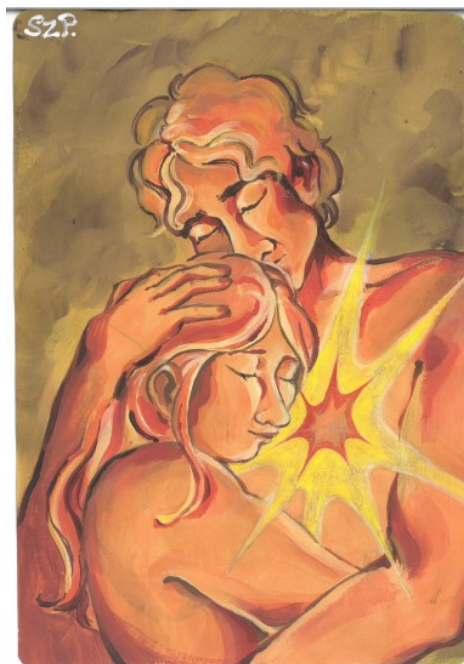
Sárga levelek lepedőjén
Az éjszakák sötétségébe süllyedek,
S a végtelenség végén
Melletted ébredek.

Az októberi hűvös napokon
A nyár utolsó morzsáját majszolom:
Napsugarak íze éri nyelvemet,
S édességük szerelmet fejteget.

Az őszi reggeleken tinta festi ujjamat,
S gyenge rímek papírra hullanak.
Szívem szavai énekelnek versekben,
S hamiskásan dúdolgatom őket melletted:

*~Forró nyáron s rideg télen
Szívemet összefűzném szíveddel,
Ébredő tavasszal s múltó ősszel
Szívemet összetörhetnéd szíveddel.~*

Az évszakok ritmusát mellkasodon dobolom,
S a folytatását keresem arcodon.
Szemeid reménnyel rímelnek:
Szívemet összefűződ szíveddel.

Szöllősy Panna

KENYŐ BÍBORKA RAMÓNA

Somnium

Sötétség nyelte el a szobát,
Ellepte az élet összes mocskát.
Egyedül maradtam végleg,
S testem álmot kérelt.

*Süllyedek és süllyedek,
Még én sem tudom, merre.
De zuhanok a végtelenségbe,
A semmi bódító csendjébe.
Szakadék vége hív engem,
S mintha otthona lenne lelkemnek.
Mintha a sötétség élne bennem,
Mintha egy szörnyeteg élne bennem.*

Zihálva ébredek fel,
A Hold fénye gyengéden világít a szemembe.
Szaggatottan fújom ki a levegőt,
S óvatosan megigazítom a gyűrött lepedőt.

Csillagfény táncol a szobámban,
Puha tollak a párnámban.
Álompor a szemem sarkában,
S szörnyeteg a lelkem aljában.

Nagy Kiara

KIRÁLY EMESE

A tó

Leülünk a partra
Te, én és minden más
Körülöttünk béke, mégis érzed te is
Ahogy ránk nehezedik a nyomás?

Csak nézz végig a tavon
Mond mit látsz
Látod a levet, a megannyi kacsát?
Hallod te is a madarak lágy dallamát?

Látod ahogy ragyog felszín
Hogy veszszük minden hal ott lenn
Hallod a csobogást
A gyöngye nádszálropogást?

Látod te is a színeket?
A természetbe rejtett ragyogó kincseket?
Látod az eget, a madarakat és te is nézed elbűvölten
Ahogy mindez elhomályosodik a vízfelszínen?
Fátyolos lesz körülöttünk
a világ
Csak a tó marad
Te, én és a kacsák

KIRÁLY EMESE

De aztán felszállnak a kacsák
És messze-messze repülnek
Felnézek de már
A távolban messze el is tűnnek

Elsötétül a bennem dúló vihar
Minden fájdalom, üvöltő zivaj
Eltűnik minden ami kioltja a fényt
Csak a tó marad és te meg én

Aztán mi is felkelünk és elmegyünk
Kezed az enyémhez kap
És már semmi csak a tó
Egyedül a tó marad

Bencsik Zsóka

KIRÁLY EMESE

Két rózsa

Bencsik Zsóka

Egyik én másik te.
Két rózsa két kertbe.
Bár távol nőttünk egymástól ,
Egyek vagyunk, egy világból.

El vagyok veszve nélküled,
Minden pillanatban elfog a rémület,
Hogy a rózsát valaki más leszakítja,
És végül soha nem nő újra vissza.

Nem kell nekem más rózsája,
Nem kell nekem más virágcsokra,
Csak te kellesz én nekem ,
Beragyogni életem!

Kérlek ne hagyj elsorvadni!
Elhervadni, elpusztulni,
Ne legyünk más virága.
Legyünk egymás két rózsája!

KIRÁLY EMESE

Veretlen

Fáj elfogadni ,
Min nem tudsz változtatni.
Fáj szeretni,
Mit félsz elveszíteni.
Fáj a szenvedés,
Minden könnycsepp egy döfés.
Fáj hogy fáj neki és nem adja át ;
Fáj hogy többé nem láthatom az arcát;
Fáj a sötét, csak a bőre más;
Fáj érezni a nyomást;
Fáj hogy döntésképtelen és elveszett;
Fáj az utcán alvó kisgyerek;
Fáj a hangja, elnyomva egy ideje,
Belülről a pók hálót szőtt köréje;
Fáj az állat vére,
Ahogy az orvvadász szarvért sebezte;
Fáj a betegsége emiatt ágyhoz van kötve;
Fáj hogy fiatal de nincs haja,
Remélem többé nem lesz nagyobb baja!
Fáj a gyermeki kacaj hisz egy nap ő is felnőtt,
És megtudja milyen sok a világ baja.
A sok fájdalom a világban kegyetlen,
De nincs már sok hátra, megjössz és megölelsz,
Hisz tudod számomra te vagy az egyetlen, aki
minden fájdalommal szemben veretlen.

Bencsik Zsóka

KOVÁCS SZILVIA

Csillagfények

Mikor este utazom Fehérvárra, Csak ők színezik meg
Sokszor látom az árnyakat. Az éjszakát. Nélkülük
Mellyeknek csak a házakból Semmi sem látszana.
Kitörő fénycsóvák ártanak. Mégis a kis házikókba
Betérve, hamarosan
Mind alszanak.
Szétszabdadják őket,
Hisz megtehetik. Olykor még
A sötétségben is fény rejlik. S azzal lekapcsolják
A csillagokat.

Ezek a házak olyanok a
Koromban, mint a földre
Hullott csillagok.
Egynek sincs igazi fénye,
De mind egyként ragyog.

Horsa Regina

KOVÁCS SZILVIA

A kabát

Kabátom a hátamon,
Megőrzi a bánatom.
Légy most rendes
Kedves társam,
S segíts fájdalmamon!

Hull a virág szirma előttem,
Búzakalász ring csendesen
Mellettem.

Vállamra elmúlt levélt
A hideg szél fúj,
Míg a szép fehér hó
Arcomra esve, elhalványul.

Elszáll az idő, ha az ember
Megfogni nem tudja.
Észbe se kapsz, s a szél
Már tovább is fújja.

Ha nem figyelsz, kihagyod
Az élményt, mit kínál,
Így élj a jelenben, s nehogy
A múltat visszakívánd.
A jövő pedig eljön majd,
Ne keresd, s soha ne várd.
Mert a kíváncsiság;
Az mindig, mindenkinek csak árt.

A kabátomba akad a szél.
Ez a hideg fuvallat
Teljesen átjár.
A testemen végigfut a
Borzongás, de valahogy
Mégis tovaszáll.
Mondd csak kabátom,
Nem védesz ellene már?

Ez, ez ismerős.
Ez olyan, mint a szerelem.
Van, hogy melegen tart,
De néha csak egy rideg szellem.
Ki tudja, s ki ismeri igazi szemé-
lyét?
Megismerhetetlen,
Egy valódi veszély.

Van, hogy felhőtlen,
Mégis tele van gonddal.
Egyszer teljesen merev, fagyott,
S van, hogy mégis újra lobban?

Most olyan meleg ez a kabát.
Épp a Nap melege jár át.
Hova tűnt a szél, s a bánat?
Végleg elment, vagy
Újra bánthat?

KOVÁCS SZILVIA

Most leveszem a kabátom
Bátran.

A Nap!
Ó édes, meleg áradat!
Milyen szépen sütöd ránk
A szenvedő károdát.

Te mérges vagy.
Ezt már rég tudom jól.
Gyászolsz engem és a
Réges-rég haldokló bolygót.

Mérges vagy,
Mert nem vigyázunk rá.
Bármit is teszek,
Semmit sem ér,
Hát sújts le rám!

A Napon fájón ég le
A bőrömről a hámréteg.
Hová tettem a kabátom?
Ott a Földön!
Hé! Valaki rálépett!
Felveszem, s leporolom
A cipőnyomot, mely már
Teljesen ráégett.

Ez a nyom épp olyan,
Mint a sebhely az arcomon.

A túrést jelképezi egy
Végzetes hajnalon.

Hol eldöntöttem,
Ha valaki bánt, nem kell
Mégfizetnie a kárt.
Ezért a kislány csak állt
Az udvaron, és várt.

Várta, hogy a szünetben
Ki árnyéka lopóz majd
Mögéje, önmagát és
A testi épségét féltve.
Várt, hogy ki tesz benne
Kárt, a bőrét piros
zúzódásokkal felsértve.

De egy az, amit sosem
Érthetnek.
Milyen kitaláltnak lenni,
Koholt vádakkal sértve.
Sokáig vártam, de végül
Én voltam az, aki a rólam
Alkotott képet széttépte.

Túl sok idő telt el,
Mások attraktivitására várva.
Így hát kabátot vettem
Egy idő után a vállra.

KOVÁCS SZILVIA

Nos, kabátom, hová is
Menjünk most?
Keressünk új kalandot,
Vagy inkább maradjunk
Ezúttal otthon?
Haza viszlek, s megvarrlak
Téged. A zsebedre új gombot
Varrok néked.

Otthon.
Milyen vicces!
Hányszor hallottam a szót,
S még mindig nem értem.
Itt a busz!
Sikerült elérnem!
Merre megy ez az út?
Ezt... Én nem ismerem.

Hol van egyáltalán az otthon?
Még soha sem láttam.
Nem érzem jól magam
Ebben a házban.
Úgy érzem magam, mint
Egy állandó lázban.
Felkelni nem tudok,
A rosszullét visszahúz
Az ágyba.

S ott a legrosszabb;
Egy ittas idióta, aki

Állandóan csak egzecíroztat.
„Miattad iszom!”
„Jaj nem is! Azért mert
Nekem ez jár!”
Csak a kifogásaid tudják
Majd fedezni a
Bennem okozott kárt.

Ahogy sétálok az utcán,
A kabát egy
Pocsolyában landol.
Majd bánatomban
Utána Térdre is rogyok.

Jaj, te átkozott, ágról
Akasztott kabát!
Milyen bánat az, amely
Még téged nem rágott át?
Szakadt vagy, koszos,
S immáron levakarhatatlan
Sáros is már.
Nem leszel újra szép,
Talán soha már.

Itt hagylak hát.
Veled együtt minden
Frusztrációm s szorongásom
Hátra hagyva.
Hogy itt az utcán nyeljen
El a talajmenti fagy,

KOVÁCS SZILVIA

A moha, vagy a dudva.

Mennyivel könnyebb
Is nélküled!

Nem nyomja semmi

A vállam,

Se a hátam!

Elfelejteni téged olyasmi,

Amire már rég vágytam.

De hé! Mi ez?

Újra egy fuvallat legyint.

Bármennyire is fáj bevallani,

A takarásodra vágyok megint.

De te már képtelen vagy,

Elfeledett a neved.

Kénytelen vagyok új kabátba

Takarózni, s elfelejteni,

Mi történt veled.

Milyen vicces is ez.

Hisz ember télen

Nem jár Kabát nélkül.

Ahogy emberi élet

Sem létezik gondok,

És frusztráció nélkül.

Rideg Adél

KOVÁCS SZILVIA

Úgy szeretlek mint a bort

Úgy szeretlek mint a bort.
Egy szerelem sem élt meg
Ennyi hábort.
De mégis mindig visszaérek,
És hozzád mindig visszatérek.
Bár tudnám miért teszem,
Bárcsak tudnám miért szeretsz.

Ajkad csepjein keresztül ittam
Minden szavad.
Egészen addig, míg mind el
Nem akadt.

Elmondtam, mi már régóta
Szerte szét szaggat.
S azóta virágunkra csak
Ritkán esik harmat.

Mikor csillagokat kértem,
Lehoztad az égboltot.
De ezért elvárod, hogy
Eltűrjem ezt a légből kapott
Dolgot.

Fejes Fruzsina

KOVÁCS SZILVIA

Hátat fordítottál, mikor
Ölelésre volt szükségem.
Elfordultál, mikor a legjobban
Kellett volna a segítséged.

Nem számíthattam rád.
Aznap megértettem.
Majd másnap ezek után
Még te csalódtál bennem?

A barátaim vállán sírtam
El a szerelmed.
S talán még csak
Meg sem érdekelted.

Most a borosüveg ajkán
Csüngök, ezúttal nem tiéden.
Miért is küzdöttem
Hajnalok-hajnalán érted?

Tested vigaszt már nem
Nyújt a nappal nehézségein át.
Mondom ezt úgy, hogy ez
Zengett már százezrek ajkán.

Karod már nem ölel jól,
Nem is vágyom rá.
De valamiért mégis várok
Rád.

A bor az én mámorom.
Hagyjuk ma cupidót!
Temetkezzünk nyugalomban,
S eresszük el ami jó.

Sírásom ma nem hallja senki.
Mindenki azt hitte, ez a láng
Már nem alszik ki.

De most mégis itt fekszem.
Üres szívvel, melyet szerelmed
Típort széjjel.
Mond, te mégis hogy bírsz
M megbékélni ezzel éjjel?

S mikor majd a bor
Elnyomja végre a gondolataim,
Talán ismét elhiszem, hogy tudlak
Szeretni gondtalanul is.

S hiába minden bánat.
Ma a bor veti be az ágyat.
S én másnap se jobbal,
Se ballal nem kelek ki.
Mégis várom, hogy itt legyél,
És holnap te kelts ki.

MEZEI JÁZMIN

Tengerkék szív

Elvarázsolt az a gyönyörű szép szemed,
Úgy érzem teljesen elvesztettem az eszem.
Amikor meglátlak szívem hevesen dobban,
Úgy érzem beléd szeretek egyre jobban.

A hangod hallatán a lelkem is megnyugszik,
Olyankor az összes problémám megszűnik.
A karjaidban megtaláltam az otthonom,
Veled tényleg őszinte a mosolyom.

Minden éjszaka veled álmodok,
Másnap egésznap rád gondolok.
Mikor meglátom a csodálatos mosolyod,
Minden figyelmemet elvonod.

Csak a te üzenetedre várok,
Közben a fellegekben járok.
Azt várom hogy írj és hogy hiányozzak,
Mert én téged mindig hiányollak.

NYÁR VIKTÓRIA

Hova lett az időm?

Sárgulnak a levelek,
Az ősz máris megérkezett.
S bár a szeptember még meleg,
Az október, a november
Reszketve didereg.

A nyár elején, örömöm tetején
Azt hittem napjaim számát figyelembe nem vévén,
Hogy a nyár már örök,
S nem láttam előtte jövőt,
De két, s fél hónap semmi!
Szeret hamar eltelni..!

Így hát, mire észbe kapok,
Hát az ősz már itt andalog,
S mint oly madár, ki bolond,
Repült az éj, holott
Tudta, hogy az utolsó
Nyári éj, ki átalható.

Elindult az iskola,
S mire észbe kaptam
már keményen tanultam a kollégiumban.
Fáradt voltam, de titokban
Este tízig telefonoztam.

(A fenébe, most lebuktam!)

PAÁR VIKTÓRIA

Reggel arra ébredtem,
Hogy úszunk már a hidegben.
-Hisz tegnap még nyármeleg volt-
gondoltam, s fél órám volt
Elkészülni, s bent lenni a suliban.

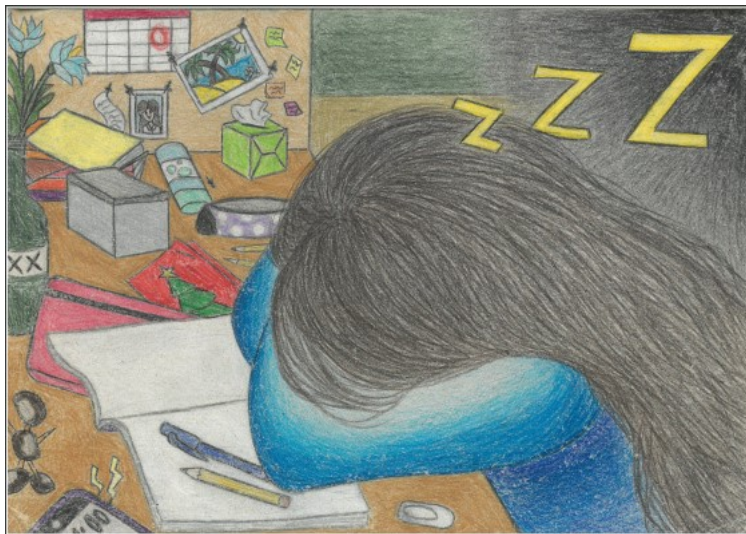
Fogtam magam, pislogtam egyet,
S októberből november lett.
Az őszi szünet hova lett?
Nem lehet, hogy már eltelt..!

Délután, hogy hazaértem,
Úgy éreztem, hogy én most nem,
Nem akarok tanulni.
De az idő jött, ment,
A délutánom elment,
S este lett belőle.

Este 6, este 7,
Le kell mennem a vacsorámért.
Azta, máris este 8..!
Tanulnom kell, s tele a polc!
Jelez az óra, most van 9.
Fürdenem kell, többször nem lesz
Rá lehetőségem...

Visszaérek a szobámba,
Tízet ütött az óra.
Nekiállok elfáradva,
Benézek a házimba.

5*5 az Petőfi Sándor,
98-ban volt 7 mol kámfor..
A naptávolság talán 13 centiliter,
A gravitáció gyorsasága asszem
két hexameter...

Kovács Szilvia

PÁR VIKTÓRIA

Az idő

Szóval itt vagyunk megint:
Te sietsz, én kések...
Szinte törvény már ez itt,
Melyet falba véstek.

Mért vagy mindig túl sebes?
Mi az oka ennek?
Tán ez gúny vagy vicc neked?
Tűzásba ne vigyed!

Mért lassítasz mindig, ha
Épp rossz napom van?
S mért gyorsítasz folyton, ha
Kedvem egekben van?

Átfogod karjaiddal
Az egész világot,
Kegyetlen pusztítással
Teremtesz te áldott.

Mégis, mintha csak játszanál!
S sok a céloom, mind jó;
Sikeremet elhiszem,
Mert nagyságod csábító.

Nos, a látszat néha csal.
Azt hittem, még itt vagy...
De a nyomod sehol, jajj!
S csak feszültség maradt...

Játékosban folyton már
Elhagysz te engemet,
Igyekszem, de én itt már
Akaratodon
Felül nem kerekedhetek.

Szánj meg engem, ó, idő!
Utálom, ha kések!
Kérlek, legyél megértő,
S nem lesz már több vétek.

Kovács Szilvia

PÁR VIKTÓRIA

Vers a kollégiumról

Üdvözetem, kedves olvasó, ki itt
Olvasod soraimat, s megosztom veled gondolataimat.
Melyek nem szólnak másról, mint
Átmeneti hazánk verses bemutatásáról,
S annak szépsége szinte felbecsülhetetlen,
Hogy ingyen élünk egy hangulatos teremben,
S hogy a retró bútorok, az egérlyuk méretű ruhásszekrények,
A fél négyzetméteres szobabeli fürdő, a foltos padló, a székek,
Mind oly hangulatot áraszt,
Melyet csak az kaphat meg, ki kollégiumot választ.

Bár vannak itten csencselések,
De hát a szükség nagy úr,
Mert bizony, ha üres a zseb,
Kellene a lóvé, meg a szalámi,
Az éhség elkerülése érdekében
Lehet rabló akárki.
De hogy ki?
Örök talány!
Akár én is lehetnék
Ilyen éhes és vagány.

De nem vagyok, mert a kolesz-menza
Ellát minden földi jóval.
Az étrend változatos naponta,
Minden is van, leves, szóda,
De peched van, ha válogató vagy,

PAÁR VIKTÓRIA

És elhiszed a mendemondákat,
Miszerint a kajából gamma-sugárzás árad.

Amúgy jó a közösség, mindenki kedves,
Ha törik, ha szakad, az emeletünk lelkes.
Mert összetartó a csapat, s tele vagyunk szakkörökkel,
Támogatjuk, segítjük egymást mindig, amikor kell.
Egy rakás jó emlék szerezhető meg itt,
S enyhítjük a bejárás fáradalmait.
Az ablakon is a kilátás klassz,
Főleg, hogyha a 9.-en laksz.
Bár onnan lejutni... Elég kemény meló...
A lift örökké foglalt, a lépcső fárasztó...

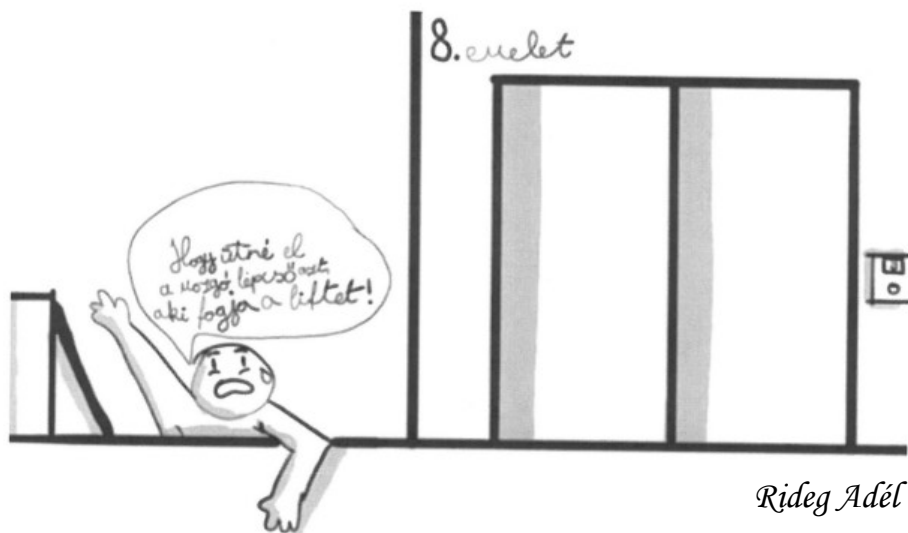
Délután, ha vége a sulinak,
És visszaérsz a kollégiumba,
Pihenhetsz kicsit, de aztán spuri van,
Vár rád a tanszoba,
Hol a leckék mint a palacsinta,
Nagyon hamar elkészülnek,
Mert ott a levegő több IQ-t szülhet.
Bár sajnós vannak kivételek,
Amikor éppen nem hat a teremnek
A varázslatos légköre,
S úgy érzed, szívesebben
Tanulnál a szobádban éppen.

Nekünk itten két otthonunk van,
Egy jó messze, egy a kollégiumban.
S a város szuper, Fehérváron bárki jól elvan,

PAÁR VIKTÓRIA

Sőt, itt még a meki is jó közel van.
Este nem fogy sok villany,
Mert az van, hogy konkrétan
Az utca fénye fényesebb a Napnál,
S, ha nem húzod el a függönyt,
Akkor azt is hinnéd talán,
Hogy az óra reggelt ütött.

A tanárok itt nagyon kedvesek,
Bármiben, ha kell, segítenek,
S csodálom a tűrőképességüket.
Próbálják belőlünk a legtöbbet, s legjobbat kihozni,
S a sokféle szakkörrel, foglalkozással életünket színesíteni.
Itt az önállóságod egy új szintre léphet,
Hisz hátrahagyta a családi fészket.

REN

Búcsú az udvaron

Ott ültünk, az udvar csendjében,
csak te meg én, két barát,
de szívemben titkon vágy született, melyről
sosem tudtál.

Ahogy nevetve beszéltél,
szavaid könnyedén szálltak,
de én minden apró mosolyodban elmerültem –
egy olyan mélyben, ahol csak én voltam.

És most, ahogy felállsz,
s kísértálsz az életemből,
egy világ törik meg bennem, hangtalanul, tit-
kon, magamban.

Nem tudod, hogy szívem minden dobbanása
érted élt,
hogy minden pillantásban reményt láttam,
egy lehetőséget, ami sosem volt a miénk.

Elbúcsúzol – egyszerűen, könnyedén,
ahogy csak egy barát teszi,
és én itt maradok az udvar csendjében, most
már nélküled, végleg egyedül.

Kővári Eliott

SOSTAI VIRÁG

Eltávolodás

Kéz a kézben indultunk rég,
anyám, hol van most az a fény?
Szavak, melyek köztünk lebegtek,
most idegenként elsiettek.

Ott vagy, mégis oly távoli,
szívek közt zárul halk ajtónyi.
Keresnélek, de elillansz,
gyermeki szavam sem talál hozzád.

Az otthon, mit építettél,
most falakkal vett körül, kísért.
Csak az emlék, mi megmaradt,
egy régi ölelés, tiszta, szabad.

Lelkünk eltévedt csendekben,
s vágyom újra a régi rendben,
de az idő közénk állt némán –
talán egyszer újra megtalálnánk.

Kovács Szilvia

SOSTAI VIRÁG

Édesanyám fénye

Édesanyukám, ki halkán áll mellettem,
Szívének dobbanásából lettem.
Arca, mint hajnal árnyéka, mire fény borul.
Mosolya rám hull, lágyan, szelíd úr.

Szemeiben a múlt titkai élnek,
Régi emlékek, mint csillagfények
és megoldhatatlan rejtélyek.
Kezének érintése örökké tart,
Simogatása ártatlan angyal.

Szavai lágyak, akár az esti szél,
Mellettem áll, ha körülöttem minden
kihűl.
Együtt nevetünk, mindig tudom,
Vele van minden hajnalom otthon.

Míg él, őriz engem,
Mint hús fát a talaj.
Tudom, soha el nem hagy, soha el nem
szakad.
Ő az én napom, hajnalom, csillagom,
Életem útján fénye megmarad bizony,
Mert ő az én angyalom!

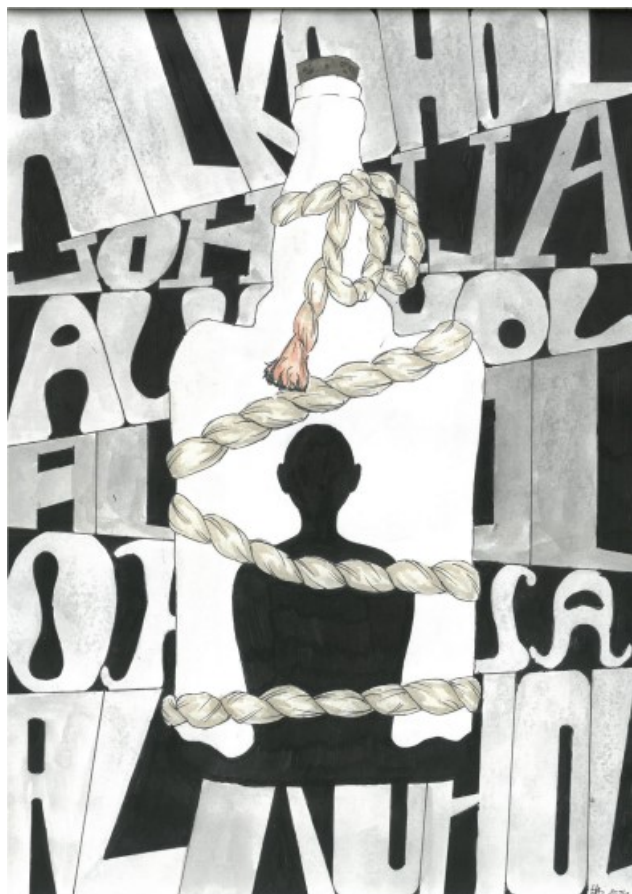

Kovács Szilvia

SZÉPÉLI-FUTÓ SZABINA

Alkohol

Az alkohol nem a te ellenséged,
hanem az enyém!
Nem a földre hányod a szavaidat,
hanem belém!

Horsa Regina

SZÉPELI-FÜTŐ SZABINA

Anya

Kívül káosz, legbelül minden sötét
Én miért nem mondom ki mint ő az övét?
Ha verset írok az ócska, kezdetleges
Úgy érzem minden szavam felesleges...
Kinek írom, ha te sose látod?
Nem érdekel, hogy ki is a te lányod?
Mintaanya, az akarsz te lenni.
S elítéled azt, aki szeretetet akar venni,
De te ki vagy? Hogy mondod, hogy szeretsz?
Úgy, hogy egy hiba után el nem engedsz?
Hibáztam nem tagadom.
Kérdeznéd hogy miért tettem,
A válasz, önmagamot kerestem...
Nem vagyok se angyal, se apáca,
Azt mondják anya olyan, mint a lánya...
Úgy tűnik, most az alma kicsit elgurult
Esés közben, nyomódott, repedt, eltorzult.

SZÉPELI-FÜTŐ SZABINA

Miért?

A szívem csak a neved sírja,
Ismétli, szüntelen,
Újra, meg újra...
Zenével táplálkozom,
A látványod lélegzem.
Mondd, hogy maradok így életben?
A hangod vérként árad ereimben,
A tiéd vagyok lélekben.
Fáj látni, hogy másért sírsz,
Talán még dalt is róla írsz.
De ő meg mással van, érted?
Ez nem is egy háromszög,
Ez csak egy vonal,
Melyet lassan megfogok,
S a plafonra kötöm vele magam...

Miért?

Fejes Fruzsina

SZTOJKAI ISTVÁN MÁRKÓ

A dombtetőn

Szívnek az összes őszi nap nyoma
akárcsak a Torinói lepel.

Minden perce Kálvária, a szenvedés
mi keresztsúlyként nyom el.

Rozsdás szög, a bosszús esti
látomások.

Keresztre feszülve várok,
kérdem; hol vannak az áldomások?

S mi lelkembe az utolsó döfést adta.
A lándzsa melyet a legkonokabb kéz
fogta.

A vénuszi Ámorban rejtőző katona.

SZTOJKAI ISTVÁN MÁRKÓ

Az első

Elmúlt a tél s a kopott ajtók bezárultak.
Kongott bennem a lélek harangja.
Mint a méh és a méz összhangja.
A tavasz köntöst vett, és tudom a hóvirágok várnak.
Kikászálódnak, elmúlik a hó harangja.
Lehullik a germinal-i földre a mennyei manna.
A borókák s a barkák még esti fagyban fáznak.
Lappang a tó, több vizet akarna.
Esténként a pocsolya befagyna.
De várj! várj tavasz ne siess annyira.
Sok még mi elvarratlan s örülne ha ön maradna.
Üljön le, igyon vélem kávét.
Beszélgessünk, mi maga?
Meleg, rejtő árnyék?
Vagy tán gyermeki játék?!
Talán ha várnék, már réges rég látnék.

SZTOJKAI ISTVÁN MÁRKÓ

ὈΚΕΑΝΟΣ *Natura 4V.1C*

Egy gyöngyházban a báj és a kín.
Agapé a kék óceán.
Hamvas ködöt alkot a szerelem íz.
A sirály ének a vágy mely messze
száll.
A sós levegő bizonytalanság
mely tüdődig hatol.
A vihar az ami lelkeket tarol.
Bíborra festett mélyvíz.
Hideg mélység.
A szerelem...

TÁRKÁCS TÍMEŃ

Hogy vagy?

Ma reggel arra ébredtem, nyitva az ablak,
s egy friss, finom illat a szobám felé ballag.
Tárja ki az ajtót, s én akkor kaptam észbe,
ez álom volt, s nincs igazság része.
szemem kipattant, de semmit se láttam,
pontosabban, de, csak nem azt amit vártam.
Ha Ő állt volna előttem, nem aludnék vissza,
mert Ő az ki véd, s nem a vérem issza.
Sok gondolat cikázott akkor a fejemben,
de sajnós csak erre az egyre emlékszem:
„fel kell hívnom, hogy hangját halljam,
hiányzik már nagyon ezt kell valljam”
Már tárcsáztam is a hívott számot,
közben az utca végében egy holló károg.
A nyitott ablakon át pont hallottam,
de nem érdekelt mert én a levegőt kapkodtam.
„Mi lesz, ha felveszi, de mi lesz ha nem?”
nem volt időm gondolkodni, már megtettem.
Beleszólt a kedves hang, mi már annyira hiányzott,
azt kérdezte „hogyan vagy?” mire a hideg is kirázott.
Nem jött szó a számra, hogy is jött volna?
De mi van, ha a végére csak úgy magától eltolna?
Sok a kérdés és én keveslem a választ,
egyben reménykedem: a végén jól választ...

Saját illusztráció

TAKÁCS TÍMEŃ

Kegyelem, fegyelem

Van egy ország, s benne egy város,
mely színtelen, üres és gonoszságtól káros.
Benne egy utca, hol fegyelem egy csöpp sincs,
pedig átgondolva ez mennyit érő kincs.
Egy utca, sok ház, mit már mindenki látott,
tudjuk milyen az, mikor adnak egy átkot.
Egy átkot melyet nem könnyű leszedni,
de ők mernek lépni, sőt szaladni.
Szaladni előre, mert nincs értelme maradni.
Nem nézve hátra, hisz mi mit látnánk?
A múltat, a jövőt, vagy csak, hogy valaki kihátrált?
Nem mi mögötted van nem kegyelmez,
esetleg erőből vágja az igazságot a fejedhez.
Elsötétül minden, már nem látsz senkit,
de akik körülöttes látnak nem értenek semmit.
Egy dolog a fontos, légy önmagad,
mert nem biztos, hogy az álarc végig fönnmarad.
Olykor késő már ezen agyalni,
de ki akarna rosszként meghalni?
ha tiszta a szív, s tiszta a lélek,
nyugodtan mondhatod: ég veled végleg.
Mert a méreg lassan kifolyik belőlünk,
s rájövünk, hogy jónak születünk.

Saját illusztráció

VARGHA VILLO VIRÁG

Magam vagyok

Magam vagyok a hang mely belülről kiált,
Mert nem jó neki ez a nyomasztó világ.
Az árnyék, melytől félek az is én vagyok,
Nincs miért, de mégis napról napra okot adok.
A félelem már részemmé vált, jelzik a hangok,
Megállíthatatlanná vált a veszély, melyről kiderült, magam va-
gyok.

VARGHA VILLO VIRÁG

Sajnálom

Sajnálom, hogy nem voltam számodra elég jó,
De ez akkor sem működött volna, ha leesik a piros hó.
Még most sem értem teljesen, mit szerettél volna,
Remélem már nem emlékszem rád ha eljön a holnap.
Bolyongok azon az utcán, ahol még a kezemet fogtad,
Nem hagyom, hogy a többi szép helyet az emléked elrontsa.
Még mindig sajnálom. Nem azt ami volt, hanem, hogy veled
történt,
Hogy belementem a hazug játszmákba, teljesen önként.
Már nem a te ölelésedre vágyom, ha eljön a sötét,
Melletted egyre több régi félelem gyült körém.
Nehéz az elengedés, de te könnyűvé tetted,
Ha bele sem kezdünk, sok könnytől kíméltél volna engem.

VARGHA VILLO VIRÁG

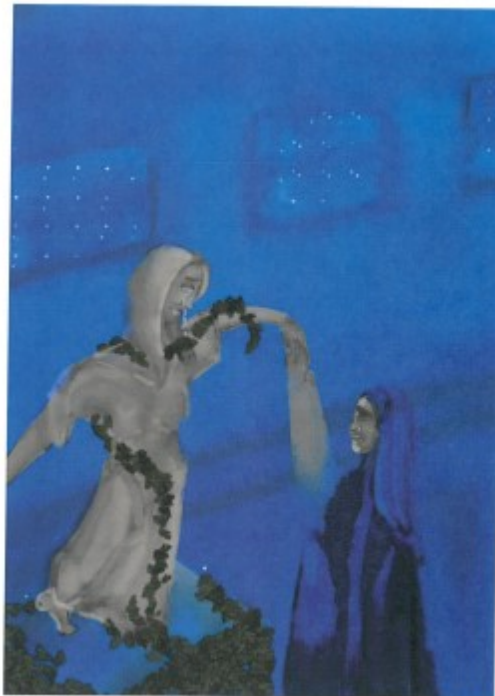
Teaház

Nem evilági helyre tévedtem,
Vonzott magához, valami jót éreztem.
Csak egy teát kértem, majd körbe néztem,
Mi ez a hely... A mennyezetet s a földet néztem,
E kettő közt a tér tömve volt füsttel, zajjal, hogy miért
maradtam én sem értem.
Jöttek sorba a kortársaim, de nem az én világomból,
Pedig kívülről ez a hely annak tűnt, de üres volt a hiányodtól.
Majd beléptél és megállt minden, te is csak egy teát kértél,
Leültél egymagad mint én, mintha a tükörképem nézném.
Nem ért össze a tekintetünk,
Pedig már elképzelttem az egész életünk.
Elmentél, én pedig arra gondoltam mi lett volna,
Úgy döntöttem, inkább rábízom az életem a sorsra.

VERES BERNADETT

Mit mondhatnék?

Sétálok az utcán zene a fülemben
S látok egy szobrot megdermedve
Megállok hisz megijedek
Mivel a szobor sírva s dideregve néz le az emberekre
Megállok mellette nézem körbe körbe
És látva azt amit látok, én is kővé dermedek
Szobor szemei, melyek eddig sírva álltak
Hirtelen megmozdultak és a lelkembe láttak
Én ezt megérezve olyat dobbant a szívem mint még soha
S éreztem, de éreztem, hogy ez te vagy
Te kit eddig szeretve szerettem most rám nézett s kiszívta a lelkem

Simon Szilvia

VERES BERNADETT

Szemek

Este van és a csend szinte már zaj
Hallani a szomszéd lépteit a falak mögött
Ahogy vizet tölt már megtelt poharába
A pohár leesik majd az összetörik
A zaj elhallatszik s szomszéd kutyáig
Aki ugatva védi gazdáját a zajtól
Gazdája ezt meg se hallja, de a szomszédok már dübörögve kiabálnak
És a csendből hirtelen zaj lesz
Hisz este van és a csend szinte már zaj

Simon Szilvia

„Írni, érték!”

A Nemes Nagy Ágnes Kollégium lapja - Alapítva 1997-ben

IMPRESSZUM

Szerzők:

Ágoston Noémi
Hideg Luca
Kenyő Báborka
Király Emese
Kovács Szilvia
Mezei Mina
Paár Viktória
Ren
Sostai Virág
Szédeli-Futó Szabina
Sztójka István Márkó
Takács Tímea
Vargha Villő Virág
Veres Bernadett

Számítógépes szerkesztés:

Bancsó Blanka

Illusztráció:

Bencsik Zsóka
Fejes Fruzsina
Holdczer Anna
Horsa Regina
Kovács Szilvia
Kővári Eliott
Nagy Abinéri Panna
Nagy Kiara
Németh Mária
Rideg Adél
Salk Réka
Simon Szilvia
Szabó-Nagy Csenge Eszter
Szöllősy Panna
Takács Tímea

Segítő tanárok:

Szabó Zsuzsa
Varga Lilla Anikó

a szerkesztőség címe: Székesfehérvári JAKK Nemes Nagy Ágnes Kollégiuma,
8000 Székesfehérvár, Gyümölcs utca 13.

*Köszönjük, hogy
velünk tartottatok!*

*Várunk
szeretettel
legközelebb is!*

